

คดีสวนสมุนไพร บนดาดฟ้า

นิยายสืบสวน

ประวิทย์ ภาควิไลม

คดีสวนสมุนไพรบนดาดฟ้า

นิยายสืบสวน

ปรีศวภาควิไลม

คดีสวนสมุนไพรมนดาตฟ้า

ชื่อเรื่อง: คดีสวนสมุนไพรมนดาตฟ้า

ผู้เขียน: ประศุกาคริโอม

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือโดย

ไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ฉบับดิจิทัล พ.ศ. 2569

สารบัญ

- 01 กลิ่นที่ไม่ควรอยู่ในแก้ว
- 02 กระจกหมายเลขเจ็ด
- 03 ผู้ต้องสงสัยบนชั้นห้า
- 04 แมลงตัวเล็กในชายเสื้อ
- 05 ครว้ห้าแห่งกับเวลาสิบสองนาทีก
- 06 รอยหวานบนช้อนเงิน
- 07 กลิ่นฝนในห้องปิด
- 08 คนที่ไม่แพ้อะไรเลย
- 09 สมุดบัญชีสองเล่ม
- 10 ปีกสีขาวใต้แสงไฟ
- 11 เครื่องดื่มที่ไม่มีในเมนู
- 12 กัดดักกลิ่น
- 13 สิบเอ็ดนาทีกที่หายไป
- 14 สิ่งที่เราทำได้

บทที่ 1

กลิ่นที่ไม่ควรอยู่ในแก้ว

กลิ่นแรกที่ริสาจำได้ไม่ใช่กลิ่นอาหาร

มันคือกลิ่นฝนตกบนเหล็กเก่า—ทั้งที่คืนนั้นท้องฟ้าเหนือเมืองเวียง
ครามแห้งสนิท และห้องจัดเลี้ยงชั้นสามของโรงแรมวายุไม่มีหน้าต่างเปิด
อยู่แม้แต่บานเดียว ริสาหยุดมือเหนือจานปลากระพงย่างใบชะพลู เธอเงย
หน้าจากโต๊ะของผู้ผลิตท้องถิ่น มองผ่านแจกันดอกพุทธรักษาไปยังโต๊ะกลาง
ห้อง วรุตม์ วัฒนวานิช นักวิจารณ์อาหารที่คนทั้งประเทศรู้จัก กำลังยกแก้ว
เครื่องดื่มสีอำพันขึ้นแตะริมฝีปาก

กลิ่นนั้นลอยมาอีกครั้ง บางเบาราวกับเหรียญเก่าถูกรูในฝ่ามือ ตาม
ด้วยกลิ่นเขียวขมคล้ายใบไม้ที่เพิ่งถูกฉีก

ริสาลุกพรวดจนเข่าชนใต้โต๊ะ

“อย่าดื่มค่ะ”

เสียงซอณัสนมเจียบลงพร้อมกัน วรุตม์หันมา คิ้วเข้มข้างหนึ่งยกขึ้น
อย่างคนที่ชินกับการถูกขัดใจและไม่เคยยอมให้ใครขัดได้นาน

“คุณว่ะไรนะ”

ริสายังไม่ทันตอบ เขาก็ตี้มไปแล้วหนึ่งอีก แก้วหลุดจากมือ กระแทก
ขอบจานแล้วกลิ้งบนผ้าปูโต๊ะ น้ำสีอำพันไหลผ่านซอสระแหนประดับจาน
วรุตม์เอามือกุมลำคอ เสียงหายใจครูดเหมือนประตู่ไม้ฝืด ใบหน้าซีดลง
อย่างรวดเร็ว ก่อนริมฝีปากจะเริ่มคล้ำ

ความสงบแตกกระจาย

คนข้างโต๊ะลุกหนี แก้อื้อครูดพื้น บางคนตะโกนเรียกรถพยาบาล บางคน
ยกโทรศัพท์ขึ้นถ่ายโดยสัญชาตญาณที่น่ากลัวกว่าเหตุการณ์ตรงหน้าเสีย
อีก ริส่าฝ่คนเข้าไป แต่ผู้ชายร่างสูงในเสื้อเชิ้ตสีเทาไปถึงก่อน เขาประ
คองวรุตม์ลงนอน คลายปกเสื้อ และสั่งให้พนักงานไปนำเครื่องกระตุกหัวใจ

“ใครมีปากกาชนิดยาแก้แพ้ไหม” เขาถาม

“ในกระเป๋าคูณวรุตม์คะ!” ผู้ช่วยหญิงร้องบอก มือสั่นจนเปิดกระเป๋
หนังไม่ออก

ริสาช่วยคัน เธอเจอปากกาฉีดยาสีน้ำเงินในช่องด้านข้าง ส่งให้ชายเสื้อ
เทา เขาใช้มันอย่างคล่องมือ วรุตม์ยังหายใจติดขัด แต่เสียงไซเรนดังขึ้นจาก
ถนนเบื้องล่างเร็วกว่าที่ใครคาด รถพยาบาลของโรงพยาบาลจังหวัดจอด
ประจำอยู่หน้าโรงแรมเพราะงานนี้มีแขกสูงอายุหลายคน ระหว่างเจ้าหน้าที่
นำตัวเขาออกไป ริสาเห็นบางอย่างติดอยู่ตรงรอยพับของผ้าปูโต๊ะ เม็ดใส
เล็กกว่าปลายเข็ม หมุนวาวใต้แสงโคมระย้า เธอใช้นิ้วแตะแล้วดม

หวานไหม คล้ายเปลือกส้มเคี้ยวกับน้ำตาล

ได้ความหวานนั้น กลิ่นเหล็กเปียกยังชัดเจน

“คุณรู้ได้ยังไงว่าไม่ควรดื่ม”

ชายเสื้อเทายืนอยู่ข้างเธอแล้ว ใบหน้าคมแดด ดวงตาดูเหนื่อยแต่จับ
รายละเอียดทุกอย่าง เขาหยิบบัตรขึ้นมาให้ดู

ร้อยตำรวจเอกธาม ภักดีเวียงคราม

“ฉันได้กลิ่นบางอย่างค่ะ”

“กลิ่นอะไร”

ริสามองแก้วที่ล้มอยู่บนโต๊ะ พนักงานคนหนึ่งกำลังจะยกถาดมาเก็บ
เธอกับธามพูดพร้อมกัน

“อย่าเตะ”

พนักงานชะงัก ถาดเอียงค้าง

ธามหันกลับมา “กลืนอะไรครับ”

ริสากลืนน้ำลาย เธอรู้ว่าคำตอบจะพาเรื่องทั้งหมดขึ้นบันไดเหล็กหลัง
อาคารเก่า ไปถึงตาดฟ้าที่เธอพยายามปกป้องมาตลอดหกปี

“เถาหมอกม่วง” เธอบอก “พืชที่ฉันปลูกอยู่ต้นเดียว”

“ที่ไหน”

“สวนของฉันค่ะ”

เสียงโทรศัพท์หลายสิบเครื่องดังขึ้นพร้อมกัน ชาวเดินทางออกจากห้อง
จัดเลี้ยงก่อนรถพยาบาลจะเลี้ยวพ้นหัวมุมถนนเสียอีก

ธามไม่ได้มองโทรศัพท์ เขามองริสา

“สวนอยู่ที่ไหนครับ”

“บนดาดฟ้าอาคารวรรณเวช ตรงตลาดเก่า”

เขาพยักหน้าช้าๆ “งั้นคืนนี้คุณคงต้องพาผมขึ้นไปดู”

ริสาหันกลับไปมองประตูที่วรุฒม์เพิ่งถูกพาออกไป บนโต๊ะของเขา

อาหารทุกจานยังอยู่ครบ มีเพียงแก้วสีอำพันที่วางไปหนึ่งอีก

และตรงกันแก้ว มีเส้นสีม่วงบางเท่าเส้นผมเกาะอยู่

เธอรู้จักสินันดี

มันคือสีของก้านอ่อนที่ถูกตัดไม่เกินสามวัน

บทที่ 2

กระถางหมายเลขเจ็ด

อาคารวรรณเวชเคยเป็นคลินิกของหมอจิน เคยเป็นโรงเรียนสอนพิมพ์ดีด และเคยถูกปล่อยร้างจนต้นไทรแทงรากผ่านระเบียงชั้นสี่ ปัจจุบันชั้นล่างเป็นร้านขายยาเก่า ชั้นสองเป็นห้องทำงานของนักออกแบบ และชั้นสามกับสี่เป็นโกดังที่เต็มไปด้วยตุ้มซึ่งไม่มีใครกล้าทิ้ง

ชั้นห้าไม่มีลิฟต์

ธามขึ้นบันไดตามริสาโดยไม่บัน จนถึงชันพักสุดท้ายจึงหยุดอ่านป้ายไม้ที่แขวนเอียงอยู่เหนือประตู

สวนเมฆ — สมุนไพรปลูกและอบแห้งโดยมาริสา อินทเวช

“ซอร์ริสาเฉยๆ ไม่ใช่หรือครับ”

“แม่เป็นคนเดียวที่เรียกมาริสาเต็มคำ เวลาโกรธ”

“แล้วคีนี่ผมควรเรียกแบบไหน”